

[Bernhard Baunsgaard.]

andre ord et helt nyt cirkulære. Dernæst er jeg også glad for tilsagnet fra finansministeren om, at det ikke gøres gældende for 1972. Jeg håber så, at det kan lykkes at få dette kommunikeret — som det hedder med et moderne udtryk — ud til dem, det berører, i hvert fald regner jeg med, at der sendes besked til skatterådene om, at det ikke gøres. Men tilbage står 1973.

Det er naturligvis rigtigt, som finansministeren siger, at det jo gælder den selvangivelse, vi skal afgive nu. Det er rigtigt, men det gælder jo ikke de beskætningsforhold, man med rette fra erhvervslivets og de ansattes side gik ud fra. Jeg kan her bare pege på, at erhvervschauffører ganske klart faldt ind under februarcirkulæret og ganske klart ikke faldt ind under decembrecirkulæret.

Jeg håber, at finansministeren vil følge denne sag op, sådan at han gør opmærksom på, at det er rimelig retspraksis ikke at gøre skærpede regler gældende med tilbagevirkende kraft, heller ikke for 1973.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg må måske understrege over for hr. Bernhard Baunsgaard, at det var en klargøring af cirkulæret, det først og fremmest drejede sig om. I den klargøring blev det så også slået fast, at disse chauffører ikke faldt ind under cirkulæret, at det ikke var meningen, de skulle falde ind under cirkulæret. Man kan diskutere, om det har tilbagevirkende kraft eller ej, når det drejer sig om en klargøring af et cirkulære; for mig er det væsentligt og også vigtigt, at cirkulæret opfylder de krav og det, som man havde ment med det oprindelige cirkulære.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Jeg kunne meget bedre lide finansministerens første svar, hvori det klart blev indrømmet, at her var tale om en skærpelse. Jeg kan kun sige, at dette er efter min mening rigtigt. I den fortolkning, som anlagdes af en sekretær i ligningsdirektoratet — og skatteyderne må med rette gå ud fra, at det er den fortolkning, man vil bruge i ligningsdirektoratet, siden det er en sekretær i ligningsdirektoratet, der anlægger den — blev det udtrykkeligt sagt, at den ville gælde for handelsrejsende og for eksporthauffører, men de er undtaget nu. Det er altså en

skærpelse, og jeg håber, at finansministeren — jeg skal ikke presse ham nu — når han kommer i enrum og tænker over sagen én gang til, vil sørge for, at reglerne ikke bliver gjort gældende med tilbagevirkende kraft, heller ikke for 1973. Man kan jo ikke lave forholdet om med tilbagevirkende kraft for skatteydernes vedkommende.

Finansministeren (Anders Andersen):

Jeg bør måske sige til hr. Bernhard Baunsgaard, at for mine synders skyld var jeg som ligningsrådsmedlem med til at drøfte disse cirkulærer, og derfor kender jeg lidt til de problemstillinger, der lå i det.

Hermed sluttede spørgsmålet, og spørgetiden var dermed til ende.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af regulerings tidspunktet for arbejdsløshedsdagpenge i 1974.

(Lovforslaget (nr. 44) findes i tillæg A. sp. 865, fremsættelsen i tidenden sp. 595).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Erling Dinesen (S):

Vi kan i socialdemokratiet tilslutte os det forslag, som foreligger. Jeg er klar over, at man i forbindelse med behandlingen af dette forslag kan rejse andre dagpengesatser. Jeg vil dog ikke gøre det selv, og jeg henstiller, at man ikke gør det, fordi vi gerne skulle have denne lovgivning gennemført så hurtigt som muligt — den skal jo omtrent have virkning fra næste uge — og i alle tilfælde skulle der ikke gerne gå mere end en 8 dages tid, og vi skulle gerne have forslaget endeligt behandlet i løbet af en 8 dages tid.

Der er derimod et par andre ting, jeg lige ville gøre et par bemærkninger om.

For det første vil jeg bede arbejdsministeren oplyse, om han kan tiltræde de forslag, som Arbejdsløshedskassernes Samvirke har fremsendt til ministeren. De vedrører en administrativt hensigtsmæssig ordning af kontingentspørgsmålet i forbindelse med dette problem og det forslag, vi her behandler.

Det andet spørgsmål, jeg gerne vil rejse,

[Erling Dinesen.]

går ud på en henstilling til både arbejds- og boligministeren — de kan vel i fællesskab finde ud af at behandle det, går jeg ud fra — og denne henstilling går ud på, at han administrerer bygge- og anlægstoppet på den måde, der fra starten blev givet tilsagn om fra den tidligere regerings side. Det blev nemlig, da stoppet blev indført, klart tilkendegivet, at der ville blive givet dispensation, såfremt der opstod ledighed forskellige steder i landet, og det er der faktisk tale om nu. Det er mit indtryk, at regeringen slet ikke behandler dispensationsansøgninger. Jeg ved ikke, om man ikke har haft tid til det — man har beskæftiget sig med mange andre ting, det er jeg klar over — det kan jeg naturligvis ikke vide med sikkerhed, men det er mit indtryk.

Jeg henstiller altså, man lever op til de løfter, som den tidligere regering har afgivet, og jeg vil gerne helt konkret og kontant spørge ministeren, om man har ændret praksis, når det gælder dispensationer fra bygge- og anlægstoppet.

Glensgård (FP):

Jeg kan meddele arbejdsministeren, at fremskridtspartiet er enig i, at reguleringen af dagpengenes størrelse skal fremmes fra den 1. april til den 1. februar.

Brøndsted (V):

Der må altid findes en rimelig balance mellem størrelsen af udbetalt understøttelse, også i dette tilfælde, og den indtjening, man kan få gennem sin arbejdsydelse. Det skulle jo ikke være sådan, at understøttelsesniveauet virker modsat af, hvad der er tænkt; det skulle nemlig være et incitament til ikke at søge arbejde.

Der er to argumenter, der vejer tungt i lovforslaget her, og det ene er, at de tal, som er nævnt i bemærkningerne, viser, at der er tale om et efterslæb og en endda meget stærk stigning.

Det andet argument er, at energikrisen har medført en ret stor usikkerhed for større grupper med hensyn til beskæftigelse. Vi mener derfor fra venstres side, at sagen må fremmes mest muligt, sådan at vi kan få det klaret, inden loven skal træde i kraft. Vi håber, at det kan lykkes at få lovforslaget meget hurtigt gennem udvalget.

Erik Hansen (RV):

Det radikale venstre kan medvirke til at fremme lovforslaget.

Under indtryk af de lønstigninger og de prisstigninger, som har været gældende i den forløbne del af finansåret, finder vi, at en begrundelse for på nuværende tidspunkt at foretage en regulering er til stede. Vi fik i sin tid fastlagt reglerne om, at ændringerne skulle gælde fra 1. april, og at de skulle have deres baggrund i den timeløn, som var udbetalt i det foregående års april kvartal. Det var noget, som man fastlagde, og da det i og for sig kan være betænkeligt at ændre på de regler, som nu engang er fastlagt, mener jeg det vil være rimeligt at sige, at man må betragte det som en engangsforeteelse. Under indtryk af den kraftige løn- og prisstigning, som har gjort sig gældende, finder vi altså, at en undtagelse på nuværende tidspunkt må gøres.

Simonsen (KF):

Det lovforslag her er jo et forslag, der på mange måder ser ret så uskyldigt ud. Det er der jo egentlig så mange af de forslag, vi behandler her i tinget, der gør, og alligevel viser der sig at blive nogle konsekvenser, som vi ikke altid har været i stand til at overse. Jeg synes, hvilket også hr. Erik Hansen var inde på her, at der på mange måder er noget farligt i at begynde at bryde den automatik, som vi netop har arbejdet så stærkt for at få indført, og som jo netop er noget af det grundlæggende og væsentlige ved den arbejdsløshedsforsikringslovgivning, vi fik i 1970.

Arbejdsministeren argumenterer ud fra, at der har været væsentlige lønstigninger i den foregående periode, og at det skulle danne baggrund for forslaget, men jeg må dog alligevel sige — jeg synes, det fortjener at blive taget frem — at når vi ser på den indeks, som ministeren ledsager bemærkningerne med, så kan vi se, at den timeløn, som gjaldt for april kvartal 1971 og dannede udgangspunkt for fastsættelsen af et beløbsloft i 1972, havde som baggrund en stigning på 15½ pct. Det, som vi nu taler om, har sin baggrund i en stigning på 13½ pct. Det vil altså sige, at stigningen i virkeligheden har været mindre nu, end den var i 1972, da man skulle ændre satsen.

Jeg har bemærket, med hvilken varme hr.

[Simonsen.]

Erling Dinesen anbefaler dette lovforslag, men så vidt jeg husker, var hr. Erling Dinesen arbejdsminister på det tidspunkt og fremsatte ingen forslag om at ændre det, vel netop ud fra den betragtning, at automatikken skal vi holde fast ved. For det, man kan lægge op til her, er jo i virkeligheden, at næste år, når der også har været en stor lønstigning, så kommer man måske i november måned og beder om at få det forhøjet.

Jeg synes, det er meget betænkeligt, og jeg synes nok, at der er grund til at diskutere dette nærmere i arbejdsmarkedsudvalget. Det koster også nogle penge, og når vi bruger blod, sved og tårer i andre udvalg på at finde besparelser, kunne man måske nok en gang imellem sige, at hvis vi tænkte os mere om, når vi gennemførte lovene, så kunne vi måske undgå noget af det arbejde, der ligger bagefter.

Derfor har vi ikke så få betænkeligheder omkring dette forslag, men vi er naturligvis parate til at gå ind i udvalgsbehandlingen af det.

Iversen (CD):

Det foreliggende lovforslag behøver ikke mange kommentarer fra centrum-demokraternes side. Vi anbefaler det til hurtig behandling.

Det er i sig selv både en økonomisk og en psykisk belastning at være arbejdsløs. Det at stå op om morgenen og ikke vide, hvad man skal bruge dagen til, er slet ikke rart. Følelsen af, at der ikke er brug for én, giver dårlige nerver. Tænker man ikke på f. eks. pensionister og mindrebemidlede, hvad med f. eks. folke-, enke- og invalidepensionister? Hvad med manden og konen, der har en benzinstation? Omsætningen i liter er faldet ca. 25 pct., altså er bruttoindtægten faldet med $\frac{1}{4}$. Dertil kommer, at han, da benzinen skal betales ved modtagelsen, skal af med det dobbelte af det, han plejer, men bruttofortjenesten er $\frac{1}{4}$ mindre. Hvis pengeinstitutterne ikke var forstående, var manden gået fallit. Det drejer sig ofte om

ægtepar, der arbejder 10—12 timer hver dag, og skattemæssigt er konens løn maksimalt 12.000 kr., jeg tror nok, det blev fastsat i 1969. Hvad med hende?

Tilbage til pensionisterne. Folkepensionisterne får det ene chok efter det andet. Der kommer en del papirer, de ikke kan forstå, f. eks. om 350 kr. i efterskat. Hun eller han kan ikke undvære pengene. Så vandrer vedkommende fra skattekontor til socialkontor. Der skal skrives til amtet og efter 3 måneder får vedkommende besked om, at beløbet er eftergivet. Meget dygtige skattefolk f. eks. i Vejle kommune river sig i håret over, at de skal bruge deres tid til sådan noget pjat. Det kunne klares noget simplere. Disse meget ansvarsbevidste kommunale folk ville meget hellere bruge deres tid til noget mere effektivt, til effektiv ligning. Deri ligger jo mange aspekter. Men det havde de ikke tid til.

Nogle kalder disse folk for papirnussere. Ja vist. De kommunalt ansatte, jeg kender navnlig i Vejle kommune og til dels i Herning kommune, er temmelig seriøst indstillede. Skulle der måske være en enkelt, der er sur, og det kan vi vel alle sammen blive en gang imellem, hvis vi har fået skældud af konen om morgenen, så kender jeg skatteinspektøren og borgmesteren i Vejle og Herning så godt, at jeg ved, at han nok skal få at vide, at han bare har at være flink over for kunderne. Det er taktisk den indstilling, der langt de fleste steder er til stede.

Men tilbage til pensionisterne og de andre med de små indtægter: mon man ikke skulle se at få disse 30 pct. af skatteyderne ud af systemet? Jeg tror, at finansministeren, der synes at have begge ben på jorden, vil være positiv. Måden at gøre det på vil jeg gerne vende tilbage til ved en senere lejlighed, men impulserne vil komme fra dem, der arbejder med tingene til daglig.

Grete Westergaard (SF):

Vi står her med et lovforslag, der på den mest beskedne måde forsøger at nærme sig en retfærdighedshandling over for de arbej-

[Grete Westergaard.]

dere, som er kastet ud i arbejdsløshed. SF er naturligvis parat til at medvirke til at rykke reguleringstidspunktet frem. Men allerede inden udvalgsarbejdet med lovforslaget er kommet i gang, er der en gruppe, som har fundet det på sin plads at advare folketinget imod at tage dette beskedne skridt. I et brev fra Arbejdsgiverforeningen af 22. januar, som er sendt til folketinget, hedder det:

„Dækningsgraden for arbejdsløshedsdagpengene blev ved den gennemgribende ændring af lovgivningen om arbejdsløshedsforsikring i 1967 kraftigt forhøjet, og den er siden blevet opretholdt takket være den automatiske regulering pr. 1. april. Arbejdsgiverforeningen har i denne periode gjort den erfaring, at arbejdsløshedsdagpengene har nået en højde, der i betænkelig grad indebærer risiko for en formindskelse af incitamentet til at søge arbejde, og vi finder derfor, at en fremrykning af reguleringstidspunktet under henvisning til lønudviklingen i betænkelig grad øger denne risiko og skaber præcedens for tilsvarende fremrykninger i fremtiden.“

Her står vi over for en af de sædvanlige uartigheder fra Arbejdsgiverforeningen. Hvis nogen bærer ansvar for, at der er arbejdspladser, det måske ikke altid er lige tillokkende at gå hen på, så er det de samme arbejdsgivere, som fastholder et arbejdsklima, som ikke er vort moderne samfund værdigt, så er det de arbejdsgivere, som med hænder og fødder modarbejder tanken om, at arbejderne skal have afgørende indflydelse på deres egne arbejdsvilkår. Man kan pakke denne gammeldags argumentation ind. Danske arbejdere vil gerne arbejde. De er ikke dovne. De vil hellere arbejde, end de vil være henvist til den nedværdigende situation, det er at stå med tomme hænder.

SF har en sådan viden om danske arbejderes hæderlighed og en sådan tiltro til den danske arbejder, at vi uden betænkelighed vil vende tilbage til folketinget med vort forslag om fuld erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Bracher (KrF):

Vi finder i kristeligt folkeparti, at det er rimeligt i den nuværende situation, at der

gives arbejdsløsheds-kasserne mulighed for at fremrykke en forhøjet dagpengesats til udbetaling pr. 1. februar. Det vil givetvis være en lettelse for en arbejdsløs familie så hurtigt som muligt at få en udbetaling, der i nogen grad kan modvirke de stærkt stigende priser, som vi har været ude for, når det gælder livsnødvendige varer.

En af de vigtige ting for os i kristeligt folkeparti er at føre en familievenlig politik. Derfor vil vi gå ind for arbejdsministerens lovforslag og vil være med til at give det en hurtig og velvillig behandling.

Freddy Madsen (DKP):

Jeg kan ligeledes på min gruppes vegne tilsige støtte til det foreliggende lovforslag, idet det jo under alle omstændigheder vil være til gavn for de arbejdsløse. Vi skal heller ikke gøre noget for at hindre, at det kan komme til at træde i kraft den dato, der er angivet. Men derfor må vi alligevel fremføre nogle bemærkninger om utilstrækkeligheden i det foreliggende forslag.

Det, at regeringen nu fremsætter det, viser jo alene, at man må erkende, at situationen er overordentlig alvorlig, og at det hæster meget stærkt med denne regulering. I overensstemmelse med grundlovens bestemmelser er vel alle enige om, at der bør sikres arbejde til alle. Det burde derfor også være en naturlig følge, at man yder fuld dækning for tabt arbejdsfortjeneste til de mennesker, der uden egen skyld kastes ud i arbejdsløshed. Det har hidtil ikke kunnet gennemføres, men man har modstræbende måttet anerkende, at der skulle være en 90 pct.s dækning. I virkeligheden er det aldrig blevet mere end teori for det store flertal af arbejderne, det viser det lovforslag, som vi her behandler.

Den nuværende understøttelse er udregnet på basis af timefortjenesten i april 1972. Det betyder, at understøttelsen ligger under 80 pct. af det, der var en gennemsnitsfortjeneste i april 1973. Der foreligger ikke officielle tal for den aktuelle fortjeneste, men det er næppe helt galt at regne med, at den ligger på omkring 25 kr. i timen. Det betyder, at den regulering, der nu efter forslaget skal foretages, fra starten hinker håbløst bag efter prisudviklingen, og med den fart, der er i inflationen, vil vi hurtigt nå til, at

[Freddy Madsen.]

understøttelserne bliver yderligere udhulet, at tilstanden endda vil være værre, end den er på nuværende tidspunkt.

Det er i helt åbenlys modstrid med den opfattelse, som bl. a. vi har givet udtryk for, nemlig at virkningerne af den oliekrise, som vi befinder os i, ikke skulle væltes over på arbejderne. Dertil kommer, at problemet bliver endnu værre for de arbejdsgrupper, der ligger over gennemsnitsfortjenesten. Vi har netop her i dag af en af de deputationer, som opsøgte folketinget, nemlig fra Smedenes Fagforening i Lyngby, fået at vide, at de har foretaget en beregning af, hvad understøttelserne på nuværende tidspunkt udgør af deres gennemsnitsfortjeneste, og den ligger imellem 50 og 60 pct. Det er altså meget langt fra det princip, man oprindeligt var enig om at ville arbejde efter.

Man vil også have lagt mærke til, at det meget kraftigt fra arbejdspladserne og fagforeningerne i øjeblikket føres frem, at der må ske radikale ændringer på dette område. Vi mener, at det må være en naturlig forpligtelse for samfundet at yde fuld dækning til mennesker, der bl. a. på grund af dette tings fejlagtige og planløse politik kastes ud i arbejdsløshed, og det vil vi tage skridt til at få gennemført. Men vi mener, at det må være et minimumskrav, at reguleringstidspunkterne og reguleringsgrundlaget, som faktisk er de ting, der nu er til behandling, bliver ændret. Endvidere må det sikres, at alle kan få de 90 pct., som er lovens princip.

Derfor må der efter vores opfattelse træffes en række forholdsregler gående ud på følgende:

For det første må reguleringstidspunkterne ændres til mindst hvert halve år. Det er i virkeligheden et overordentlig beskedent krav, idet det blot vil ligestille de arbejdsløse med deres arbejdende kolleger.

For det andet må reguleringen foregå på et aktuelt grundlag, hvis der skal være mening i tingene, og ikke som den nuværende, der som sagt altid vil hinke et år bagefter, og med den fart vil inflationen have tilbøjelighed til at gøre tingene endnu værre. Det må være muligt at nå frem til et statistisk grundlag, der er aktuelt, og som man kan foretage reguleringerne på.

For det tredje mener vi, at reguleringen må foregå på grundlag af de enkelte fags

gennemsnitsfortjeneste, således at der for alle arbejdere bliver tale om reel erstatning for tabt arbejdsfortjeneste.

Vi mener, at man nu, hvor man har erkendt, at der er brug for at ændre i reglerne, også fuldt ud må tage konsekvenserne. Som sagt skal vi medvirke til det, og i overensstemmelse hermed vil vi vende tilbage til en række af disse spørgsmål, uden at det, som jeg sagde i min indledning, skal bidrage til at hindre den hurtige gang igennem tinget.

Mølgaard (DR):

Det lovforslag, der nu er lagt frem til forhandling, må siges at rumme to sider, et socialt aspekt og et arbejdsmarkedsaspekt, og man må se dem ud fra begge betragtninger, om end det ikke nødvendigvis behøver at medføre to forskellige, to modsat rettede, sæt kommentarer.

Men lad mig med hensyn til det sociale aspekt fastslå, at det er retsforbundets gruppes bestemte indstilling, at dette lovforslag er fortrinligt ud fra den betragtning, at man nu engang må hjælpe de socialt ringe stillede, dem, der har hjælp behov, dem, som uforskyldt er kommet i nød, og at man må betale en ordentlig erstatning. Med den lønudvikling, der i øvrigt har været på arbejdsmarkedet, vil det kun være rimeligt at fremskynde reguleringstidspunktet som en engangsforanstaltning, som der tidligere er slået til lyd for, ikke mindst i betragtning af den oliekrise, vi har i øjeblikket, og med den udsigt til højere arbejdsløshedsprocent, som vi har indtryk af ligger forude.

Men lad mig så alligevel bore i det, bore i den omstændighed, at det er et arbejdsmarkedsanliggende, og lad mig også bore lidt i de påstande, jeg her har formuleret om arbejdsløshedsens omfang.

Vi skal ikke glemme, at der også foreligger nogle lavtlønsområder her i landet. Og vi skal ikke glemme, at der med den højere trækprocent, med de større udgifter til transport, vask og rensning, højere forbrugerpriser, fordi man må styrte til det først givne indkøbscenter, kan blive tale om, at de lavtlønnede faktisk er ringere stillet, når de er på arbejde, end når de er ledige.

Der må en balance til imellem de to situationer, andet anerkendes nu engang ikke ude i det faktisk pulveriserende samfund.

[Mølgaard.]

Jeg er ikke i stand til umiddelbart at vurdere her og nu, om lovforslaget, der nu lægges frem, medfører overdækning noget som helst sted, men jeg synes, der er grund til at kigge på det under det forestående udvalgsarbejde.

Jeg må fastslå, at disse kritiske bemærkninger bestemt ikke er begrundet ud fra nogen betragtning om, at det egentlig generelt betragtet er for store beløb, der ydes i arbejdsløshedsunderstøttelse.

Men da det nu er et arbejdsmarkedsanliggende, vil jeg også gerne høre en ministers kommentar til spørgsmålet om, om man har drøftet spørgsmålet med arbejdsmarkedets organisationer, inden man ilede med at fremsætte et lovforslag her på tinge. Jeg skal villigt erkende, at et lovforslag af en karakter som det, vi her har fremme, kræver en hastig behandling, ikke alene i folketinget, men også har krævet en hastig forbedelse i regeringen, sådan som de parlamentariske omstændigheder nu engang har udviklet sig her. Jeg vil gerne have præciseret, om regeringen har taget sig tiden til at forhandle dette spørgsmål med arbejdsmarkedets parter, for det vedrører jo i nogen udstrækning også dem.

Jeg vil endelig gerne høre arbejdsministerens kommentar til spørgsmålet om, hvor meget det i kroner og øre vil komme til at andrage. Det er i bemærkningerne til lovforslaget anført, hvor meget det vil koste pr. dag pr. procent arbejdsløshed, men jeg vil gerne have oplyst, om regeringen har nogen på nyere fakta baseret prognose for arbejdsløsheden i de forestående måneder frem til den 1. april, så vi kan gøre os omkostningen helt klart, inden vi skrider til vedtagelse af dette lovforslag.

Endelig vil jeg gerne have oplyst, om regeringen har gjort sig helt klart, hvilke omkostninger der måtte blive følgen af, at man vedtager dette lovforslag, for det er ikke det eneste sociale område, hvor man kan hævde, at der er stigende forbrugerpriser i kraft af det ene og det andet, derunder også oliekrisen, derunder også det fortsatte medlemskab af EF og adskillige andre ting. Det er ikke det eneste område, hvor der er nød inden for den sociale sektor, og begynder man at regulere på ét område, må man

gøre sig klart, at der kan komme veldokumenterede behov på andre områder.

Jeg fremsætter disse spørgsmål alene ud fra den betragtning, at jeg finder det rigtigt, at tinget er orienteret om, hvad det er, man gør, inden man gør det. Det modsatte er sket lidt for tit, dette, at man har foretaget ting, som man ikke helt var klar over konsekvenserne af.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Må jeg først sige tak for den tilslutning, der ligger i partiernes ordføreres udtalelser, og føje til, at vi selvfølgelig er parat til, også meget hurtigt, at besvare eventuelle spørgsmål.

Så beder jeg hr. Erling Dinesen undskyldte, at jeg venter med at besvare hans indlæg til sidst, for det indeholdt for så vidt de mest væsentlige spørgsmål.

Jeg vil gerne have sagt, at vi i 1966 har haft en situation, hvor man gjorde noget lignende som ved denne lejlighed og fremrykkede reguleringstidspunktet. Jeg er selvfølgelig enig med dem, der har sagt, at det må være en engangsforetelse, og at der skal være specielle motiver. Men motivet fra min side har altså ikke alene været udviklingen i lønningerne, for det er vel rigtigt, hvad der er sagt, at man kan finde nogle procenttal, der ligner de nuværende til forveksling. Men motivet har også været at skabe en vis sikkerhed mod eventuelle virkninger af energikrisen. Her kan jeg oplyse, at der i næste uge kommer en vurdering af den virkning, energikrisen eventuelt måtte have haft og måtte få, og de tal ser ud til at være bedre, end man har kunnet forvente. Men det vender jeg altså tilbage til.

Når hr. Mølgaard spørger, om vi har drøftet det med arbejdsmarkedets parter, så er svaret nej. Jeg har fået en henvendelse fra Landsorganisationen bilagt en motivering, og det er altså den, jeg har taget stilling til og fået regeringens tilslutning til at fremsætte dette lovforslag om.

Når der videre fra hr. Mølgaards side blev spurgt, hvad det koster, så afhænger det selvfølgelig af, hvilken arbejdsløshedsprocent vi får fra den 27. januar og frem til 1. april. De tal, der er nævnt i bemærkningerne, skal formodentlig ganges med 3 eller 4, og derfra skal så trækkes den del, der bliver

[Arbejdsministeren.]

arbejdstagerne egne bidrag. Jeg mener heller ikke, at dette lovforslags vedtagelse skulle få konsekvenser på andre områder, fordi der altså foreligger en speciel vurdering.

Så spørger hr. Erling Dinesen direkte, om jeg kan tiltræde det forslag, arbejdsløsheds-kassernes folk har fremsendt. Svaret, der skulle være konkret og kontant, går ud på, at jeg ikke kan tiltræde arbejdsløsheds-kassernes primære ønske om at blive fri for at betale kontingent i den periode, nærmere betegnet 70 øre pr. uge, men at jeg i øvrigt kan tiltræde det sekundære forslag, de har fremsendt. Det medlemskontingent, de skulle indbetale i perioden 27. januar til 31. marts, opkræves i året 1. april 1974 til 31. marts 1975.

Jeg kan endvidere meddele, at jeg i justitsministeriet har fået oplyst, at denne praksis kan følges, uden at det kræver ændringsforslag til denne lov. Så er de ønsker med hensyn til administrativ lettelse, som arbejdsløsheds-kasserne har fremført, opfyldt, det kan ikke bestrides, det være sagt konkret og kontant.

Må jeg så om det andet spørgsmål fra hr. Erling Dinesens side oplyse følgende: vi har en opgørelse pr. 31. december 1973 om den tidligere regerings håndtering af bygge- og anlægsstoppet, som viser, at man i denne periode trods det, at man anså det nødvendigt at udstrække anlægsstoppet til 1. oktober 1974, har håndteret dette bygge- og anlægsstop på den måde, at man har givet et ret betydeligt antal dispensationer. På det møde, som regeringens dispensationsudvalg har holdt i sidste uge, blev det vedtaget at følge den hidtidige praksis, der betyder, at finansministeren dispenserer for statens vedkommende, indenrigsministeren for kommunernes vedkommende og boligministeren for de øvrige områders vedkommende. Der er altså indtil videre ikke sket nogen som helst ændringer i den hidtidige praksis, og motivet til ændringer er efter min opfattelse heller ikke til stede i øjeblikket. Denne sag vil selvfølgelig blive taget op ved næste møde, når vi har noget mere kontant viden om, hvilke virkninger energikrisen har haft på beskæftigelsen i Danmark, og hvilke virkninger vi må regne med den får i de kommende måneder. Så skulle vi til den tid

have en mere håndfast viden om, hvorledes der skal dispenseres.

Men jeg er nødt til i anledning af spørgsmålet at sige, at det ikke er regeringens hensigt at forcere et byggeri frem af det formidable omfang, som har gjort så megen fortræd i 1973.

Erling Dinesen (S):

Må jeg først lige for en ordens skyld sige til hr. Freddy Madsen, at jeg personligt er meget positivt indstillet over for spørgsmålet om halvårsreguleringer af understøttelsessatser og de andre spørgsmål, som han har været inde på. Når jeg ikke selv nævnte dem, var det, fordi jeg som sagt ønskede, at dette lovforslag meget hurtigt skulle køres igennem. Jeg mener, at vi i arbejdsmarkedsudvalget kan tage de andre spørgsmål op, og det får vi jo mulighed for i løbet af de kommende måneder.

Så vil jeg da gerne takke arbejdsministeren for tilsagnet om, at man i alle tilfælde kan tiltræde det subsidiære forslag fra Arbejdsløsheds-kassernes Samvirke. Det betyder administrativt ganske meget, at man ikke skal til at lave en ekstraopkrævning, have nye kontingentmærker og meget andet fra den 27. januar og frem til den 1. april, men at man altså kan lade det indgå i kontingentet, det kontingent, som skal opkræves fra 1. april 1974 og for det kommende år. Det er også tilfredsstillende at få oplysning om, at det ikke kræver lovændring, at det er noget, man rent administrativt kan klare.

Jeg er naturligvis også tilfreds med, at arbejds- og boligministeren her oplyser, at man har i sinde at følge den tidligere regerings praksis, hvad angår dispensationer fra bygge- og anlægsstoppet. Men jeg vil da gerne understrege, at forudsætningen i forbindelse med forlængelsen af dette stop jo var, at man skulle give dispensation, hvis der var truende ledighed et eller andet sted. Nu siger arbejds- og boligministeren, at man vil følge denne praksis, og så vil jeg da gerne rent konkret og kontant én gang til spørge: har denne regering givet dispensationer? Jeg ved, at der er fremsendt adskillige ansøgninger om dispensation.

Arbejdsministeren (Johan Philipsen):

Vi både har i sinde og har fulgt den hidtidige praksis, og når hr. Erling Dinesen spør-

[Arbejdsministeren.]

ger, om der er givet dispensationer, så er svaret ja.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslaget overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til arbejdsmarkedsudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om begrænsning af skattesagernes antal [af Glistrup m. fl.].

(Lovforslaget (nr. 11) findes i tillæg A. sp. 37, fremsættelsen i tidenden sp. 119).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Finansministeren (Anders Andersen):

Forslaget til lov om begrænsning af skattesagernes antal går jo ud på, at skattemyndighederne skal være afskåret fra at rejse skattekrav på under 40.000 kr., hvis ændringer af skatteansættelsen ikke iværksættes inden for en frist, og en meget kort frist, nemlig inden den 8. november i året efter indkomståret. Det fremgår ikke af forslaget, om det også gælder, hvor der er tale om bevidst skatteunddragelse, og det må vi vel foreløbig gå ud fra at det gør.

Men jeg står helt uforstående over for forslagens bemærkninger om, at dette lovforslag ikke vil øge skatteuretfærdighederne. Efter min vurdering vil det netop øge skatteuretfærdighederne og øge dem meget voldsomt, idet det jo vil være afgørende, om en skattesag er blevet rejst før eller efter den 8. november. Det er så kort en frist, at man må sige, at det uundgåeligt vil medføre en række forskellige vurderinger af de forskellige skatteydere.

Jeg vil også gerne sige, at jeg står helt uforstående over for, at man med et sådant lovforslag ønsker, at skatteunddragelser helt

op til 40.000 kr., hvis denne frist ikke er overholdt, skulle fritages for beskatning.

For mig står det sådan, at dette lovforslag vil medføre meget større urimeligheder end dem, vi har i vor nugældende lovgivning, og jeg må for mit vedkommende ubetinget tage afstand fra lovforslaget.

Heinesen (S):

Jeg har forstået hr. Glistrups forslag således, at skattevæsenet efter den 8. november i det år, der følger efter indkomståret, kun kan rejse skattekrav på mindst 40.000 kr.

Forslaget indeholder ikke nogen begrundelse for, at man netop har valgt den 8. november som skæringsdato. Hr. Glistrup har muligvis valgt denne dato, fordi den falder sammen med den dag, den tidligere regering udskrev valg til folketinget, hvad ved jeg. I så fald er forslaget selvsagt ikke sagligt begrundet, men blot et af hr. Glistrups mange reklamenumre.

Under alle omstændigheder savner den foreslåede skæringsdato enhver rimelig forbindelse med skattevæsenets praktiske arbejde, således som finansministeren også var inde på det. Denne skæringsdato vil ensidigt være til fordel for de selvstændige erhvervsdrivende, idet kontrolmaterialet vedrørende lønmodtagerne er så omfattende, så let tilgængeligt og til stede så hurtigt, at en grænse som den 8. november i alt væsentligt vil være uden praktisk betydning for almindelige lønmodtagere.

Men det samme gælder ikke for selvstændige næringsdrivende, hvis selvangivelser det efter sagens natur — det er der ikke noget odiøst i — ofte tager længere tid at behandle; det gælder især for de tidrøvende revisionsarbejder med regnskabs-, herunder bilagseftersyn, og med indhentning af leverandøroplysninger og anden form for krydsrevision. En betydelig del af dette ligningsarbejde vil ikke kunne afsluttes inden den 8. november med skattevæsenets nuværende bemanding. Netop fordi lønmodtagernes selvangivelser er forholdsvis let tilgængelige og ligningen af denne gruppe derfor også bliver forholdsvis effektiv, ja, så er det helt uantageligt, at en tilsvarende effektiv ligning af selvstændige skal forhindres alene på grund af den af hr. Glistrup foreslåede skæringsdato. Det er en forholdsvis snæver